

O XARDÍN DA CATUXA

No corazón da aldea, Catuxa coidaba un xardín que era un verdadeiro refuxio diario para ela. Cada mañá deixaba que a luz do sol acariciase a súa pel mentres ollaba a riqueza do seu mundo, un espazo onde cada planta contaba a súa propia historia.

As margaridas eran as risas da súa infancia, lembranzas de días de verán correndo entre as flores coa familia. Os dentes de león eran un refuxio dos instantes de felicidade, fráxiles e esvaecidos rapidamente cun chisco de vento. E as violetas, por outra banda, traían á memoria os momentos de soidade, cando se sentaba no chan e abrazaba as pernas, falando en silencio coas estrelas.

Catuxa coidaba especialmente dunha camelia que sementara súa nai facía anos. Era a única planta que non tocaba con tesoiras nin manexaba con luvas: acariciábaa coa mesma delicadeza coa que súa nai lle adoitaba peitear o cabelo ás mañás. Catuxa falaba ás veces con ela en voz baixa.

—Levo moito tempo sen ti, mamá. Mais gardo comigo todo o que me deixaches.

O vento moveu as follas con suavidade e ela xurou sentir unha man na súa caluga, cálida e familiar. Catuxa comprendeu que algunhas ausencias non marchan. Só enraízan.